

04-04-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – জীৱিত অৱস্থাতে মৰি যোৱা, আমি অশৰীৰী আত্মা হওঁ, এই প্ৰথম পাঠটি ভালদৰে নিতৌ দৃঢ় কৰি
গৈ থাকা”

*প্ৰশ্ন:- সম্পূৰ্ণ সমৰ্পিত বুলি কাক কোৱা হ’ব?

*উত্তৰ:- যি সম্পূৰ্ণ সমৰ্পিত হ’ব তেওঁ দেহী (আত্মা) অভিমানী হ’ব। এই দেহো আমাৰ নহয়, এতিয়া আমি নাঙঠি হওঁ অৰ্থাৎ
তন-মন-ধন যি আছে, সেয়া বাবাক অৰ্পণ কৰো। সকলো ‘মোৰ’ ‘মোৰ’ সমাপ্ত কৰি সম্পূৰ্ণ নিমিত্ত হৈ চলাটোৱেই
হ’ল সম্পূৰ্ণ সমৰ্পিত হোৱা। বাবাই কয় – সন্তানসকল, মোৰ হৈ সকলোৰে পৰা মমত্ব আতৰাই দিয়া। পেচাগত
কাম-কাজ আদি কৰা, চম্ভাল কৰা, মাঁ পিতাৰ প্ৰতিপালনৰ ঋণ পৰিশোধ কৰা কিন্তু পিতাৰ শ্ৰীমতত নিমিত্ত হৈ।

গীত:- প্ৰতিজ্ঞা কৰি দুৱাৰডলিলৈ আহিছো...

ওম শান্তি। সন্তানসকলে গীত শুনিলা। নিশ্চয় গীতত বহস্য ভৰি আছে, ইয়াৰ অৰ্থ পিতাই বহি বুজাইছে। ইয়াকে কোৱা হয়
জীৱিত অৱস্থাতে মৰি পিতাৰ হোৱা। পিতাৰ হোৱাৰ পিছত শিক্ষক বা গুৰুৰ ওচৰলৈ যায়। এনেকুৱা নহয় সকলোৱে
লৌকিক গুৰু বনায়। বেছিভাগে গুৰু বনায়। খ্ৰীষ্টিয়ান লোকসকলেও যেতিয়া সন্তান জন্ম হয় তেতিয়া খ্ৰীষ্টিয়ান কৰে। গুৰুৰ
ওচৰত গৈ হাত দি দিয়ে সেয়া পাদুৰীয়েই হওঁক বা আন কোনোবাই হওঁক। পাদুৰীতো যীশুখ্ৰীষ্ট নহয়। তেওঁলোকে কয় –
আমি তেওঁৰ নামত খ্ৰীষ্টিয়ান হওঁ। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা প্ৰথমতে আমি পিতাৰ হওঁ। নিজৰ তন, মন,
ধন যি আছে, বাবাক অৰ্পণ কৰো। জীৱিত অৱস্থাতে মৰো অৰ্থাৎ আমি আত্মা তেওঁৰ হওঁ। এয়া বুদ্ধিত থকা উচিত। যিবোৰ
মোৰ বস্তু – মোৰ শৰীৰ, মোৰ ধন, সম্পত্তি, সম্বন্ধ আদি যি আছে সকলো পাহৰিব লাগে। মৰাৰ পিছত সকলো পাহৰি
যায়। কিমান ডাঙৰ লক্ষ্য! আমি অশৰীৰী আত্মা হওঁ, এইটো দৃঢ় কৰিব লাগে। এনে নহয় যে তোমালোকে শৰীৰ এৰি মৰি
যোৱা। এনেকুৱা নহয়, আত্মা জানো সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ হৈছে। যদিও পিতাৰ হৈছা কিন্তু বাবাই কয় – তোমালোকৰ আত্মা
অপৱিত্ৰ। আত্মাৰ ডেউকা ভাঙি গৈছে। এতিয়া আত্মা উৰিব নোৱাৰে। তমোপ্ৰধান হোৱা বাবে এটাও আত্মা উভতি যাব
নোৱাৰে। মায়াই ডেউকা একেবাৰে ভাঙি দিছে। বাবাই বুজাইছে – আত্মা হৈছে উৰণীয়া সৈন্য (flying squad)।
সকলোতকৈ বেগত যায়। ইয়াতকৈ বেগী বস্তু একোৱেই নাই। আত্মাতকৈ আগত কোনেও যাব নোৱাৰে। শেষৰ ফালে মহৰ
জুমৰ নিচিনাকৈ সকলো আত্মা উৰিব। কলৈ যায়? বহুত দূৰত সূৰ্য চন্দ্ৰৰো সিপাৰত। তাৰ পৰা উভতিব নালাগে। সেই
ৰকেট আদি গৈ পুনৰ উভতি আহে। সূৰ্যলৈতো যাব নোৱাৰে। তোমালোকেতো তাতকৈও দূৰত যাব লাগিব। সূক্ষ্মবতনৰো
ওপৰত মূলবতনলৈ যাব লাগিব। তৎক্ষণাত গুচি যায়। আত্মাই পাখি পাই যায়। হিচাপ নিকাচ সমাপ্ত কৰি আত্মা পৱিত্ৰ হৈ
যায়। এই সমাপ্তিৰ সময়ৰ বহুত মহিমা লিখা হৈছে। সকলো আত্মাই হিচাপ নিকাচ সমাপ্ত কৰি যাব লাগিব। এতিয়া সকলো
আত্মাই মলিন পাপ আত্মা হৈ গৈছে। ইয়াতেই পূৰ্ণজন্ম লৈ থাকে।

তোমালোকে জানিছা এয়া বেহদৰ নাটক। সকলো অভিনেতাই পাৰ্ট বজাবলৈ তাৰ পৰা নিশ্চয় আহিব লাগে। সকলো
আত্মাই মঞ্চত আহিব লাগে, যেতিয়া বিনাশৰ সময় হয় তেতিয়া সকলো আহি যায়। তাত থাকি কি কৰিব। অভিনেতাই পাৰ্ট
নবজোৱাকৈ ঘৰতে বহি থাকিব জানো। নাটকত নিশ্চয় আহিব লাগিব। তাৰ পৰা যেতিয়া সকলোৱে গুচি আহে তেতিয়া
পুনৰ পিতাই সকলোকে লৈ যায়। পিতাই কয় – যদিও মই ইয়াত আছো তেতিয়াও আত্মাবোৰ আহি থাকে। ক্ৰমে বৃদ্ধি হৈ
থাকে। পুনৰ তোমালোকে ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি যাব। সকলো তোমালোকৰ অৱস্থাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে, সেইবাবে জীৱিত

অৱস্থাতে মৰিব লাগে। আমি আত্মা হওঁ, এইটো নিশ্চয়ত থাকিবলৈ যত্ন কৰিব লাগে। সন্তানসকলে বাৰে বাৰে দেহ অভিমানত আহি পাহৰি যায়। আত্মা অভিমানী তেতিয়া হ'ব, যেতিয়া সম্পূৰ্ণ সমৰ্পিত হ'ব। বাবা এয়া সকলো আপোনাৰ। ময়ো আপোনাৰ। এই দেহ যেন আমাৰ নহয়েই। এয়া মই এৰি দিছো। বাবা মই আপোনাৰ। বাবাই কয় – মোৰ হৈ আন সকলোৰে পৰা মমত্ব আতৰাই দিয়া। বাকী এনেকুৱা নহয় যে ইয়ালৈ আহি থাকি যাব। তোমালোকে নিজৰ পেচাগত কাম-কাজ আদি কৰিব লাগে। ঘৰ চম্ভালিব লাগে। সন্তানসকলৰ ঋণ পৰিশোধ কৰিব লাগে। মাতা-পিতাৰ সেৱা কৰি তেওঁলোকৰ ঋণ শোধাব লাগে। সন্তানসকলৰ ওপৰত মাঁ পিতাৰ প্ৰতিপালনৰ ঋণ থাকে। এতিয়া এই পিতাই তোমালোকৰ প্ৰতিপালন কৰি আছে, তেওঁক তোমালোকতলৈ আগতে সমৰ্পিত কৰায়। সকলো দি দিয়া। তাৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ প্ৰতিপালনো হয়। এয়া শিৱ বাবাৰ ভাণ্ডাৰ। মাতা-পিতাই তোমালোক সন্তানসকলৰ প্ৰতিপাল কৰি আছে। আৰম্ভণিতে যিসকল আহিছিল সকলোৱে তৎক্ষণাত সকলো সমৰ্পিত কৰি দিছিল। নিজৰ ওচৰত একোৱে নাৰাখিলে। সমৰ্পিত কৰিলে সেয়ে পৰামৰ্শ নোলোৱাকৈ সেই ধন কাকো দিব নোৱাৰে। যেনেকৈ শাস্ত্ৰত হৰিচন্দ্ৰৰ কাহিনী আছে। কিন্তু যথার্থতো একো নাই। ভাৰত সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ আছিল। ভাৰতবাসীৰ নিচিনা সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ সুখী কোনো নহয়। ভাৰত সকলোতকৈ ডাঙৰ তীৰ্থ য'ত পতিত পাৱন পিতা আহি গোটেই সৃষ্টিক, তত্বকো পৱিত্ৰ বনায়। এতিয়া এই তত্ব আদি সকলো শত্ৰু। ভূমিকম্প হ'ব, ধুমুহা আহিব কিয়নো সকলো তমোপ্ৰধান। প্ৰাকৃতিক দূৰ্যোগ হ'ব, বহুত দুখ দিব। এই সময়ত সকলো দুখদায়ক সামগ্ৰী। সত্যযুগত সকলো সুখদায়ক সামগ্ৰী। তাত ধুমুহা বা গৰম বতাহ আদি একো নাথাকে। তোমালোকৰ ভিতৰতো বহুত কম সংখ্যক এয়া বুজি পায়। যদি আজি আছে, কালিলৈ নাই, তেতিয়া কোৱা হ'ব একোৱেই বুজি পোৱা নাছিল। যদিও ইয়ালৈ আহে কিন্তু সকলোৱে তিষ্ঠি থাকে জানো। ইয়াৰ পৰা গ'ল আৰু ১০ দিন পিছত খবৰ লিখিব যে বাবা অমুকক মায়াই খাই পেলালে। এনে হৈ থাকে। সৰু ফুল, ডাঙৰ ফুল হ'লে তাৰ পৰা ফলো ওলাব লাগে। ফল ওলালে আনকো নিজৰ দৰে গঢ়ি তোলাৰ শক্তি থাকে। তাৰ ফল ওলায়। পিতাৰ হ'লা যেতিয়া প্ৰজাও বনাব লাগিব। উত্তৰাধিকাৰীও বনাব লাগিব। এনে নহয় পাণ্ডা হৈ বাবা ওচৰলৈ আহিছে, বচ আমি গৈ উপস্থিত হ'লো। নহয়, লক্ষ্য বহুত উচ্চ। কোৱা হয় মায়াৰ ধুমুহা বহুত আহে। কিন্তু তোমালোক পিতাৰ সন্তান গতিকে ধুমুহাটো আহিবই। কোৱা হয় বাবা আমি আপোনাৰ আছিলো, আপোনাৰ পৰা সম্পত্তি লৈছিলো, পিছত পূৰ্ণজন্ম লৈ লৈ ৮৪ জন্ম পাৰ কৰি পুনৰ আহি আপোনাৰ হ'লো। মই আপোনাৰ পৰা সম্পত্তি লৈহে এৰিম। গতিকে এনেকুৱা পিতাক কিমান মনত পেলাব লাগে আৰু নিজৰ সমান বনাই ফল দিব লাগে। নহ'লে মালিক কেনেকৈ হ'ব। নিজৰ উত্তৰাধিকাৰী কেনেকৈ বনাব। প্ৰজাও লাগে আৰু উত্তৰাধিকাৰীও লাগে, তেতিয়া গাদীত বহিব পাৰিবা। বাবাৰ ওচৰলৈতো বহুত আহে পিছত এৰি দিয়ে। বুদ্ধিৰ যোগ ভংগ হ'ল খেল খতম।

কোনো কোনো সন্তানে বাবাৰ ওচৰলৈ আহি সোধে – বাবা অৱস্থা কেনেকৈ শক্তিশালী কৰো? কোনো ধুমুহা যাতে নাহে। তেওঁলোককতো ৰাস্তা দেখুওৱাই থকা হয় যে পিতাক মনত পেলোৱা। ধুমুহাতো আহিবই। বক্সিঙত এনেকুৱা কেতিয়াবা দেখিছা জানো এজনেই ঘোচা খাই থাকিব। নিশ্চয় দুয়োৰে সাহস থাকে, এজনে এক ঘোচা লগালে, আনজনেও ১০ ঘোচা লগাব। এয়াও বক্সিঙ। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিলে মায়া পলাই যাব। কিন্তু তৎক্ষণাতো নহ'ব। মায়াৰ লগত মল্লযুদ্ধ কৰিব লাগিব। এনেকৈ নাভাবিবা যে মায়াই ঘোচা নামাৰিব। যিয়েই নহওঁক ডাঙৰ বক্সিঙ। বহুতে ভয় খাই যায়। মায়াই একদম নাকত ঘোচা লগাই দিয়ে। যুদ্ধক্ষেত্ৰ নহয় জানো। বুদ্ধিযোগ লগোৱাত মায়াই বহুত বিঘিনি ঘটাই। যোগতেই মেহনত। যদিও বাবাই কয় জ্ঞানী আত্মা মোৰ প্ৰিয়। কিন্তু এনেকুৱা নহয় যে কেৱল জ্ঞান দিয়াজনেই মোৰ প্ৰিয়। প্ৰথমে পুৰা যোগ লাগিব। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। মায়াৰ বিঘিনিত ভয় নাখাব। বিশ্বৰ মালিক হ'ব। ১৬১০৮ৰ মালা বহুত ডাঙৰ। অন্তলৈকে পুৰ হ'ব। ত্ৰেতাৰ অন্তলৈকে ইমান সংখ্যক ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হ'ব। কিবা চিহ্নতো আছে নহয়নে। ৮ জনৰো চিহ্ন আছে, ১০৮ জনৰো চিহ্ন আছে। এয়া একেবাৰে শুদ্ধ। ত্ৰেতাৰ অন্তলৈকে ১৬১০৮ গৰাকী ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হ'ব। আৰম্ভণিতে ইমান নহ'ব। প্ৰথমতে অলপ হ'ব পিছলৈ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। সেই সকলোৱে ইয়াতে নিজকে তেনেকৈ গঢ়ি

তোলে, এতিয়া বহুত ভাল সুযোগ আছে। কিন্তু মেহনত বহুত। গীততো কোৱা হয় – কেতিয়াও এৰি নিদিওঁ, মৰি যাম। বাবাই কয় – এই সকলো তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবে। সন্তানসকলে কয় – আমাৰ সকলো আপোনাৰে। এনেকৈ কোৱা নহয় যে এই সকলোবোৰ ভগৱানে দিছে। এতিয়া পিতাই কয় – এই সকলো শেষ হৈ যাব। বিনাশতো হ'বই। তোমালোকৰ ওচৰত কি আছে? এই শৰীৰো শেষ হৈ যাব। এতিয়া মই পুনৰ তোমালোকক সলনি কৰি দিওঁ। কেৱল সালসলনি কৰা নহয় জানো। সেয়ে পিতাই কয় – সন্তানসকল অশৰীৰী হোৱা। মোক স্মৰণ কৰা, সকলো সমৰ্পিত কৰা।

পিতাই কয় – এই সকলো শাস্ত্ৰ আদিৰ সাৰ মই তোমালোকক বুজাওঁ। যিসকলে শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িছে তেওঁলোকে বুজি পায়। পিতাই কয় – মই ব্ৰহ্মাৰ মুখৰ দ্বাৰা তোমালোকক এয়া বুজাওঁ, মই কল্পৰ আগতেও তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাই ৰজা-ৰাণী বনাইছিলো, এতিয়া পুনৰ বনাই আছো। মানুহে মানুহক গীতা শুনাই, ৰাজযোগ শিকাই কেতিয়াও ৰজা-ৰাণী বনাব নোৱাৰে। তেন্তে গীতা শুনিলে কি লাভ হ'ব! পিতাই কয় – মই নিজে কল্পই কল্পই আহি তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক বনাওঁ। মোৰ হ'লেহে উত্তৰাধিকাৰী হ'ব পাৰিব নহয়নে। গতিকে তোমালোকে যিমানে যোগত থাকিব সিমানে শুদ্ধ হৈ গৈ থাকিব। বাবা এই সকলোবোৰ আপোনাৰ। আমিহে নিমিত্ত মাত্ৰ। আপোনাৰ আদেশ অবিহনে আমি একো নকৰো। শৰীৰ নিৰ্বাহ কেনেকৈ কৰিব লাগে, সেই বিষয়েও মতামত ল'ব লাগে। সাধাৰণতে গৰিবেহে সম্পূৰ্ণ বিবৰণ বাবাক দিয়ে। ধনীয়ে দিব নোৱাৰে। সমৰ্পিত হ'ব নোৱাৰে। কোনোমতে কিছু সংখ্যকেহে ওলাই আহে। যেনেকৈ জনকৰ উদাহৰণ আছে। সতি-সন্ততি আছে, যৌথভাৱে সম্পত্তি আছে, তেন্তে বেলেগ কেনেকৈ কৰিব। ধনী লোকসকলে সম্পত্তি কেনেকৈ উলিয়াব, যে সমৰ্পিত হ'ব। পিতা হৈছে গৰিব নিৱাসী। সকলোতকৈ গৰিব মাতৃসকল, তাতকৈ বেছি গৰীৱ কন্যাসকল। কন্যাসকলৰ কেতিয়াও সম্পত্তিৰ নিচা নাথাকে। ল'ৰা সন্তানসকলৰ পিতাৰ সম্পত্তিৰ নিচা থাকে। সেই সকলোবোৰ এৰি এতিয়া বৈকুণ্ঠৰ সম্পত্তি ল'ব লাগে।

দান সদায় গৰিবকে কৰা হয়। ভাৰত হৈছে সকলোতকৈ গৰিব। আমেৰিকা বহুত ধনী। তেওঁলোকক সম্পত্তি দিয়ে জানো? ভাৰত সকলোতকৈ ধনৱান আছিল আৰু কোনো ধৰ্ম নাছিল। কেৱল ভাৰতবাসীয়ে আছিল। এটাই ভাষা আছিল, ভগৱান এজনেই। মই এক সাৰ্বভৌম, এক ধৰ্ম, এটাই ভাষা স্থাপন কৰো। এখন সৰ্বশক্তিৰ চৰকাৰ স্থাপন কৰো। এখনৰ পিছত দুখন, তিনিখন হ'ব। এতিয়া কিমান ধৰ্ম আছে আকৌ নিশ্চয় এটা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হোৱা উচিত। ৫ হাজাৰ বছৰৰ কথা। মানুহে ভাবে – অমুক মৰিল স্বৰ্গবাসী হ'ল, বোধহয় ওপৰলৈ গুছি গ'ল। দিলৱাৰা মন্দিৰতো স্বৰ্গ ওপৰৰ মহলাত দেখুৱায়। সেয়ে মানুহ জঁই পৰি যায়। প্ৰকৃততে স্বৰ্গ কোনো ওপৰত নহয়। তোমালোকে এতিয়া জানিছা বাবাৰ ওচৰলৈ যাব লাগে, পুনৰ ইয়ালৈ আহি ৰাজ্য কৰিম। এই জ্ঞান বুদ্ধিত থকা উচিত যাতে সকলোকে বুজাব পাৰা। কেঁচাসকলক মায়াই কেঁচাই খাই পেলাব। বাবাৰ ওচৰলৈ খবৰ আহে – অমুকে এপাটেই এনেকুৱা কাঁড় মাৰিলে বচ মই বাবাৰ হৈ গ'লো। শাস্ত্ৰত লিখা আছে কুমাৰীৰ দ্বাৰা বাণ মাৰিলে। ইয়াক জ্ঞানৰ বাণ বুলি কোৱা হয়। কেৱল পিতাৰ স্মৃতি দিয়াৰ লাগে। বাকী কোনো স্থূল বাণৰ কথা নহয়। একোৱেই নাজানে। মানুহৰ মনলৈ যি আহিছে সেয়াই লিখি দিছে। অশুদ্ধিতো বহুত আছে। ৰিদ্ধি-সিদ্ধি কৰা লোকে বহুত হৈ গৈছে। সত্য যেতিয়া প্ৰকাশ পায় তেতিয়া অসত্যই ভেটা দি ধৰে। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে শিৱবাবা হৈছে নিৰাকাৰ, ব্ৰহ্মা হৈছে সাকাৰ। বাকী নাভি আদিৰ কোনো কথা নাই। অসত্যৰ কাৰণে মানুহে সত্যক বুজি নাপায়। আজিকালি মিছা হীৰা-মুকুতাও এনেকুৱা প্ৰথম শ্ৰেণীৰ ওলাইছে যে সাঁচা লুকাই গৈছে। তোমালোকে কাৰোবাক সত্য কথা শুনালে এনেকুৱা কৰে যেন জলকীয়াহে লগাই দিলা। হেৰ' অতি মৰমৰ পিতাৰ পৰা সম্পত্তি ল'ব লাগে। তেওঁ আকৌ সৰ্বব্যাপি কেনেকৈ হ'ব? সৰ্বব্যাপি বুলি কলেতো অৰ্থৰহিত হৈ যায়। ঈশ্বৰ পিতাই স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে তেনেহ'লে আমি স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা উচিত নহয়নে। তেন্তে ইমান কঙাল কিয় হৈ গৈছা। আমি পিতাৰ সন্তান তেনেহ'লে স্বৰ্গৰ মালিক কিয় নহয়। নৰকৰ মালিক কেনেকৈ হৈছা? ভগৱান হৈছেই নতুন দুনিয়াৰ ৰচয়িতা। এনেকুৱা নহয় যে পুৰণি দুনিয়া প্ৰতিষ্ঠা কৰে। পিতাই জানো পুৰণা ঘৰ বনাব। গতিকে এনেধৰণৰ চিন্তন চলিব লাগে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্লৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) মায়াৰ বিধিনিক ভয় কৰিব নালাগে। পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা সকলো বিঘিনি আতৰাই দিব লাগে।
- (2) বুদ্ধিৰে সকলো সমৰ্পণ কৰি অশৰীৰী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। জ্ঞানী আত্মাৰ লগতে যোগীও হ'ব লাগে।

***বৰদান:-** নিৰন্তৰ যোগী আৰু পৱিত্ৰ হৈ সকলো বিকাৰক বিদায় দিওঁতা শক্তি স্বৰূপ, পূজ্য স্বৰূপ হোৱা।

পিতাৰ দ্বাৰা সকলো সন্তানক মুখ্য দুটা বৰদান প্ৰাপ্ত হয় – এটা হ'ল সদায় যোগী হোৱা আনটো পৱিত্ৰ হোৱা। যিয়ে এই বৰদানক জীৱনত সদায় অনুভৱ কৰে তেওঁ দুই চাৰি ঘণ্টাৰ যোগী নহয় কিন্তু নিৰন্তৰ যোগী হয়। পৱিত্ৰও কেতিয়াবা কেতিয়াবা নহয়, সদায় পৱিত্ৰ আৰু সকলোবোৰ বিকাৰক বিদায় দিওঁতা। এনে নহয় কেতিয়াবা ক্ৰোধ বা মোহ আহি গ'ল, কোনো এটি বিকাৰেই স্মৃতি স্বৰূপ হ'বলৈ নিদিব। গতিকে এনেকুৱা যোগীয়েই শক্তি স্বৰূপ আৰু সদায় পৱিত্ৰ হৈ থাকোতা পূজ্য স্বৰূপ হয়।

***শ্লোগান:-** সদায় জ্ঞান সূৰ্যৰ সন্মুখত থাকিলে ভাগ্য ৰূপী ছাঁ তোমালোকৰ লগতে থাকিব।

!!ওম শান্তি!!
